

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗
พุทธศาสนาไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด

โรงพยาบาลปากคาคัดนี้ตัดคัต เราไปเราจะไปหาแต่ที่ตัดคัตๆ ลึกๆ ไกลถนน หนทางสะดวกแก่การไปมาเกี่ยวกับคนไข้กับโรงพยาบาล อาหารการบริโภค อย่างนั้นเราไม่ค่อยไปให้ ถ้าอยู่ลึกๆ ไป อย่างทางจังหวัดเลยก็ภูเรือ ภูหลวง อยู่ลึกๆ นะ ทางแถวไปหนองคายก็ไปทางสังคม ตั้งแต่ศรีเชียงใหม่ไป สังคม ปากชม เหล่านี้ลำบาก

เทศน์เรานี้พิลึกพิลั่นนะ เราอยากจะทำทั่วประเทศไทยนี้ไม่มีใครเทศน์มาก กว้างขวางอย่างเรา คิดดูจังหวัดต่างๆ ไปหมด ช้ำๆ ซากๆ ด้วย ในกรุงเทพฯ แล้วเทศน์มากกว่าเพื่อน ตั้งแต่สมาคมใหญ่สุดลงมาเทศน์ตลอด เช่น กทม.ก็เรียกว่าใหญ่สุดในกรุงเทพฯ นี้เทศน์ถึง ๕ หน สนามหลวง ๒ หน จตุจักร ๒ สวนลุมพินี ๑ เป็น ๕ หน เฉพาะ กทม.๕ หน ส่วนโรงพยาบาลต่างๆ ไม่นับ เทศน์ตามโรงพยาบาล เช่น ศิริราชก็ ๓ หน จุฬาฯ ๓ หน วชิระ ๒ หน รามาฯ หนหนึ่ง กระทรวงสาธารณสุขหนหนึ่ง เทศน์จริง ๆ เทศน์เสียจน... ๖ ปีเต็มๆ นี้เทศน์ไม่หยุดเลย เรียกว่าเทศน์มากที่สุดก็คือเรา นอกจากนั้นยังออกทั่วโลกอีก ออกทางอินเทอร์เน็ตทุกวัน อย่างพูดอย่างนี้ออกแล้วนะ เขาคอยฟังทางอินเทอร์เน็ต เราพูดเวลานี้ออก เห็นทั้งภาพ ทั้งเสียง สหรัฐ เป็นต้น เขาฟังสดๆ อย่างนี้แหละ พูดเดี๋ยวนี้เขาออกทางนั้น เขาฟังตามเวลาทางนั้น

ถ้าหากจะพอมีสติสติบ้างก็ควรจะมีแล้ว ประเทศไทยของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ เราก็คือเทศน์สุดแหละ พระในประเทศไทยไม่มีองค์ไหนจะเทศน์มากกว่าเรา การเทศน์นี้มากทั่วไปหมดเลย ควรจะได้สติก็ควรได้ เป็นคติเครื่องเตือนตนเองนะ เพราะการเทศน์เราเทศน์แบบไม่สงสัยในเทศน์ทุกชั้นของธรรมด้วย เราไม่ได้เทศน์แบบลุ่มๆ คล่ำๆ เราพูดจริงๆ ถอดออกมาจากหัวใจเทศน์เลย พระพุทธเจ้าท่านเทศน์เต็มภูมิของศาสดา สาวกทั้งหลายท่านก็เทศน์เต็มภูมิของท่าน เราก็คือเทศน์เต็มภูมิของเราเหมือนกัน แล้วเทศน์ออกไปนี้ไม่สงสัยเสียด้วย แน่นอนๆ ถอดออกจากหัวใจ ว่าตรงไหนๆ จึงไม่ผิด ไม่สงสัย ถ้าแบบลุ่มๆ คล่ำๆ ถ้าว่าทำไมท่านเทศน์อย่างนั้นละ ก็ตำราท่านว่าอย่างนั้น ไปอย่างนั้นนะ เราไม่เอา เอาออกจากนี้เลย เอาออกจากหัวใจนี้เลย หัวใจนี้ออกจากภาคปฏิบัติ ผลเกิดขึ้นจากหัวใจ หัวใจเป็นพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกท่านออกที่หลังนะ ถอดจาก

พระพุทธเจ้าไปเป็นพระไตรปิฎก นั้นถอดออกไปต่างหาก หลักใหญ่อยู่ที่พระพุทธเจ้า ที่สาวกทั้งหลาย

นี่ก็เทศน์เน้นหนักทางด้านภาวณา เพราะไม่มีใครเทศน์ทางด้านภาวณา เราเทศน์ภาวณาควบคู่กันไปกับเทศน์สาธณะทั่ว ๆ ไป เน้นหนักมากเข้า ตอนสุดท้ายนี่ก็เทศน์เรื่องภาวณา อยากให้ชาวพุทธได้เห็นของแปลกประหลาดภายในใจของตัวเอง ของแปลกประหลาดจะเกิดขึ้นที่ใจ พระพุทธเจ้าก็เลิกจากการภาวณา สาวกทั้งหลายเลิกจากการภาวณา รู้ขั้นที่ใจนี้กระจ่างไปหมด ไม่ได้เหมือนรู้ตามตำรับตำรา ที่เราเรียนไปที่ไหนก็รู้ไปตรงนั้น ๆ แล้วหลงลืมไป ๆ ส่วนภายในใจนี้ไม่ได้หลงลืม จำอยู่นั้นตลอดเลย และการเทศน์ก็ถอดออกจากนั้น ๆ จึงไม่สงสัยในการเทศน์

ด้วยเหตุนี้เองใครจะตำหนิติมอะไรจึงไม่สนใจยิ่งกว่าความจริงที่ถอดออกเทศน์ ๆ เราไม่สงสัยในการเทศน์ของเราคราวนี้ ถ้าใครจะถือเป็นคนดีก็ถือได้ พระพุทธเจ้าสอนแม่นยำ วิธีฆ่ากิเลสพระองค์ก็สอน ตั้งแต่กิเลสชั้นหยาบจนกระทั่งถึงสุดของกิเลสชาติสะบันงาไปหมด ก็วิธีการพระพุทธเจ้าสอนถูกต้องแม่นยำ ผู้ปฏิบัติตามนั้นสิ้นไปได้ ที่นี้ภายนอกจากพระทัยพระพุทธเจ้าแล้วก็ดูออกไปข้างนอกรอบ ภาษาเราเรียกว่ารอบใจ เห็นไปหมด อันนี้ตัวใจแท้ก็คือกิเลสอยู่กับใจ แก่ที่ใจ ถอดถอนที่ใจ หมดที่ใจ พอหมดที่ใจก็เลิกที่ใจ กระจ่างขั้นที่ใจ แล้วมองไปเห็นหมด อันนั้นนอกจากใจไปละที่นี้ ดูที่ไหนเห็นไปอย่างนั้น ตามความสามารถ

อย่างพระพุทธเจ้านี้เป็นพุทธวิสัย สามารถรู้แจ้งแทงทะลุไป สาวกก็ยื่นเข้ามา แต่เป็นพยานกันได้อย่างแม่นยำ ๆ สาวกนั้นละเป็นพยานของพระพุทธเจ้า แม้ไม่รู้ตลอดทั่วถึงเหมือนพระพุทธเจ้า ก็เป็นพยานว่าได้รับรู้ได้เห็น สิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็นก็ยอมรับ บรรดาสาวกทั้งหลายไม่รู้สิ่งใดซึ่งพระพุทธเจ้ารู้แล้ว สาวกยอมรับทั้งนั้น เพราะเห็นไปเต็มกำลังของตัวเองก็ยอมรับ ๆ นั้นละท่านสอนด้วยความรู้แจ้งแทงทะลุ ท่านไม่ได้สอนด้วยลุ่ม ๆ คลำ ๆ สอนอย่างแท้จริง ถ้าผู้ปฏิบัติตามที่ท่านอย่างแท้จริงก็หลุดพ้นไปได้จริง ๆ ดังสาวกทั้งหลายสอนวิธีแก้กิเลสไครมาสอนไม่มี

ในโลกอันนี้เราไม่เคยเห็นผู้ใดศาสนาใดที่จะมาสอนวิธีแก้กิเลส ซึ่งฝังจมอยู่ภายในจิตเหมือนพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนวิธี พระองค์ทรงรู้แล้ว ถอดถอนวิธีใด นำมาสั่งสอนสัตว์โลก แล้วก็แม่นยำตามนั้นด้วย ผู้ปฏิบัติตามนั้นพ้นได้จริง ๆ นี้ภายในพระทัย ที่นี้ภายนอกออกไปก็เห็นอีกอย่างนั้น ก็สอนไว้เป็นความจริงเช่นเดียวกับกิเลสอยู่กับใจ รู้เห็นที่นั่น ละที่นั่น สิ่งภายนอกก็รู้เห็นอย่างเดียวกัน ถึงไม่ละไม่ถอนเขาก็รู้เห็น เขามีตามสภาพ

ของเขา เช่น บาบ บัญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปเรตตีประเภทต่างๆ มีอยู่ทั่วไป เช่นเดียวกับเรามองเห็นด้วยตาของเรา เรามองไปไหนก็เห็นหมด คนตาดีเห็นไปหมดทั่วถึงกันตามวิสัยของตาคน ถ้าตากล้องไปอีกก็ขยายไปอีก กว้างขวางออกไป ถ้าตาเนื้อก็เห็นธรรมดา เพราะเป็นของมีอยู่ด้วยกัน พระพุทธเจ้าสอนจึงไม่ผิด ควรจะนำมาปฏิบัติไม่ได้มากก็ให้ได้พอเป็นพอไป สงบร่มเย็นภายในจิตใจของตัวเองก็ยังมี

เพราะศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีที่ใดๆ มาแข่ง มีพุทธศาสนาเท่านั้นสอนได้อย่างแม่นยำทั้งภายในภายนอกตลอดทั่วถึง บอกวิธีการใดถูกต้องตามนั้นๆ พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็ระลึกถึงพระองค์หนึ่ง ท่านพิจารณาถึงคู่มือของท่าน ท่านพิจารณาไปตรงนั้นๆ แล้วไปเจอเอาจุดสำคัญจุดหนึ่งเกิดความสลดสังเวช ว่าภรรยาได้ทำให้เราเสียใจขนาดนี้ๆ ภรรยาของเราคนนี้ได้ทำให้เราเสียใจอย่างนี้ สะดุดใจมาก ที่นี้ภรรยาก็ดูพระที่ท่านกำลังพิจารณาเรื่องของตัวเองอยู่นั้น ภรรยาก็รู้ พอไปถึงจุดนั้นท่านเกิดความสลดสังเวชในความเสียหายของภรรยาที่มีต่อท่าน ที่นี้ภรรยาก็กระตุกมาทันที ท่านอย่าพิจารณาแต่แค่นั้นนะ ให้พิจารณาต่อไปอีกท่านจะได้เห็นความแตกต่าง ท่านก็พิจารณาต่อไปอีกก็รับกันได้ ลบอันนี้ได้

คือที่ทำความเสียหายเข้าใจแก่พระองค์นั้น เข้าใจจนกระเทือนมากทีเดียว ทางภรรยาก็ว่าให้พิจารณาต่อไปอีก อันนี้เป็นอย่างนี้ พิจารณาต่อไปก็เห็นความสละชีวิตเพื่อสามีของตน แล้วเกิดความสลดสังเวช เกิดความประทับใจ ลบอันนี้ได้ นั่นละถ้าญาณต่อญาณเห็นกันมองเห็น อย่างพระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดูพระกัศสปะกำลังพิจารณาดูความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายไม่มีประมาณ มากมายกำยกอง เกิดความอดทนระอาใจ แหม สัตว์โลกนี้เกิดตายๆ มากขนาดนี้เขี้ยวหนาทังนั้นก็กระตุกมาทันที ทางพระพุทธเจ้า โอ กัศสปะ อันนี้เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้า ให้เธอหยุดเสีย พิจารณาเท่าไรก็ไม่สิ้นสุด เป็นความอดทนระอาใจเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์ อันนี้เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าต่างหาก หยุดเสีย อย่าพิจารณาต่อไป

คือพิจารณาเท่าไรยิ่งหนักแน่น ความเกิดความตายของสัตว์ สัตว์แต่ละประเภทๆ คือใจดวงนี้ละมันพาไปเกิดไปตาย ไม่ตายไม่ฉิบหายคือใจดวงนี้ เกิดที่นั่นตายที่นี้ สูงๆ ต่ำๆ ไปเรื่อยๆ พอตีพระกัศสปะกำลังพิจารณาความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายอยู่ เกิดความอดทนระอาใจ พระพุทธเจ้าจึงทรงเตือนมาให้หยุด อย่าพิจารณา ไม่มีสิ้นสุด เรื่องของสัตว์โลกที่เกิดตายเต็มอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่วิสัยของเธอ นี่เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าต่างหาก ให้หยุดเสีย นี่พระพุทธเจ้ากระตุกพระกัศสปะ ท่านกำลังพิจารณา พระองค์ทรง

เดือน แล้วพวกเราก็มีใครละอย่างนั้น ไม่มีใครนะ เจ้าของคิดออกไปผิตถูกชั่วดีก็ไมรู้นั้น ผู้อื่นยังมารู้ให้อีกด้วย ก็ญาณท่านประสานกัน

เรื่องของพระพุทธเจ้าเป็นเรื่องที่ตายใจได้ทุกอย่าง ไม่มีผิตมีพลาด ท่านจึงว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ลงได้หยั่งทราบอันใดแล้ว แม่นยำๆ ไม่มีสองเป็นคู่แข่ง พระวาจาที่รับสั่งออกไปก็เหมือนกัน ไม่มีสอง ถูกต้องแม่นยำ จึงเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ธรรมะที่มาสอนโลกนี้ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ที่ไม่ชอบก็คือสัตว์โลกเดินผิตๆ พลาดๆ ตกหลุมตกบ่อไป พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ตก หลุมตกบ่อ แต่สัตว์โลกมันผิตมันพลาดไปด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ผิตๆ พลาดๆ ไป ส่วนพระพุทธเจ้าสอนด้วยสวากขาตธรรม แม่นยำๆ ไปเลย

ธรรมทุกประเภทอยู่ในสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้นไม่ผิตพลาด ไม่ว่า ธรรมะชั้นใดภูมิใด เป็นความถูกต้องแม่นยำทั้งนั้น เราควรจะได้เป็นคติ สำหรับชาวพุทธ เราให้ทณะ กิเลสนี้หนาแน่นมาก มันลบหมดเรื่องบาปเรื่องบุญ นรกสวรรค์ที่ท่านแสดงไว้ ด้วยความชอบธรรม แสดงไว้ด้วยความถูกต้อง กิเลสมันจะลบไปหมด เอาตาบอดนั้นไป ลบ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ด้วยความहुแจ้งตาสว่าง แต่กิเลสมันจะเอาหูหนวกตาบอดไปลบหมด ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีๆ เพราะมันไม่เห็น พระพุทธเจ้าเห็น มาบอกว่ามี แต่สัตว์โลกที่ตาบอดนั้นบอกไม่เห็น บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี ทุกอย่างที่มีเต็มโลกธาตุอยู่ตาม หลักธรรมชาติของเขา ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ตามหลักธรรมชาตินั้นๆ กิเลสตัวตาบอด คุมหัวใจสัตว์โลกนี้ไปลบหมด ว่าไม่มีๆ

สิ่งที่มีคืออะไร ความอยาก อยากทุกสิ่งทุกอย่าง ขอให้ได้อย่าง ไม่ว่าดีว่าชั่วทำทั้งหมด ขอให้ได้อย่างอะไร ไม่ได้สนใจว่าบุญว่าบาป ว่าผิตถูกชั่วดีประการใดเลย ความอยากนี้ลบไปหมด อันนี้ละพาสัตว์โลกให้จม เพราะความอยากความทะเยอทะยาน ความติดความดี้น ความอยากมีกำลังมากเท่าไร ยิ่งขับไล่สัตว์โลกให้ทำความชั่วซ้ำลามากเท่านั้น เพราะความอยากทางฝ่ายธรรมมีน้อยมากทีเดียว มีแต่เรื่องของกิเลส เรียกว่าร้ายทั้งร้าย สัตว์โลกจึงแฉลบออกไปๆ ไม่ไปตามทางของศาสดาที่สอนไว้ เราก็จำเอานี้ให้ดินะ

ครั้นจะทำความดีทั้งหลายแล้วมันจะมีสิ่งขัดขวางภายในใจทันทีเลยนะ เป็นชั้นภายในใจ ถ้าเราจะทำความดีทั้งหลายมันหากมีสิ่งขัดขวางภายในจิตใจ ไม่อยากให้ทำ หรือให้หลีกเลี่ยงให้เว้น ให้หยุดเสียไม่ไหว สู้สุดท้ายมันก็เอาไปกินเจียบๆ เลยมีแต่กิเลสเอาไปกินเสียมากต่อมาก เพราะฉะนั้นจึงให้ทราบกลมาของมัน มันไม่อยากให้ทำเราทำ เราเชื่อศาสดาองค์เอกที่บริสุทธิ์เลิศโลกแล้ว กิเลสไม่ได้วิเศษวิโสอะไรพอจะเชื่อมั่นทุกแง่ทุก

มุ่ม เอาอันนี้มาตัดกันซิ ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นคนประเภทใด ประเภทที่เลิศเลอสุดยอด กิเลสมันเลิศเลอที่ไหน

เลวสุดยอดก็คือกิเลส เอาอันนี้มาเทียบซิ เมื่อมาเทียบแล้วฝันได้ บีกบีนได้คนเราทุกซี่ยากลำบากขนาดไหนมันก็บีกบีนได้ในชั้นที่อยู่ในชั้นบีกบีนนะ แต่ชั้นที่สะดวกลงไปแล้วจนราบรื่นนั้นไม่ต้องบอก ธรรมะมีความราบรื่นเหมือนกันกับกิเลส กิเลสมันเดินมาตั้งกับตั้งกลับราบรื่นในหัวใจของสัตว์ ชั้นชื่อว่ากิเลสแล้วจะกระดิกพลิกแพลงทางไหน จะไม่มีใครคิดว่าผิดหรือถูก จะวิ่งตามมันทั้งนั้นๆ ราบรื่นมาก ถ้ามาทางอรรถทางธรรมถูกกิเลสขวาง ต้องคิดอ่านแล้วอ่านเล่า ไปหรือไม่ไปนั่น กิเลสหลุดไปแล้วนะนั่น

ทีนี้เวลาเราทำเข้าๆ ทางทางด้านธรรมะก็ค่อยราบรื่นไปๆ เรื่อยๆ จนถึงขั้นราบรื่นที่นี้เอาเลย ดังที่เทศน์ให้ท่านทั้งหลายฟัง ถอดจากหัวใจมาเทศน์นะ นี่เคยพูดแล้ว เวลาไปภาวนาอยู่บนภูเขาไปน้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ นี่ก็มาเล่าให้ฟัง มาเล่าเพื่ออะไร ก็เพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจว่าจิตใจนี้ฝึกได้นะ ฝันได้ ธรรมนั้นจะไปฝันกิเลสได้อยู่ในหัวใจของเราพยายามมาฝึก ฝึกเข้าๆ ทีนี้ก็ค่อยราบรื่นๆ ถึงขั้นราบรื่นแล้วอย่างที่ว่าอยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว ใครมาเกี่ยวข้องนิดหน่อยก็ไม่ได้ มันเสียการเสียงานที่กำลังฟุ้งๆ นั่น

นี่ละธรรมเวลามีกำลังแล้วไม่มีรอเหมือนกัน เช่นเดียวกับกิเลสมันมีกำลังมันไม่รอทำได้หมดชั้นชื่อว่าความชั่ว ไม่ได้คิดถึงบาปถึงบุญอะไรเลย กิเลสมันราบรื่น ทีนี้พอธรรมราบรื่นแล้วกิเลสตัวไหนแย็บออกมา นั่นตัวมหาภัย รู้ทันที เอาขาดสะบั้นๆ ไปเลย นั่นละมันทันกัน ไม่ทันแก้กันไม่ได้ ไม่ตก พระพุทธเจ้าไม่มีในโลก ธรรมไม่มีในโลกได้ ฟันธรรมขึ้นมาจนมีกำลังกล้าสามารถ และปราบกิเลส จิตใจขึ้นสู่ความเลิศเลอ เอาธรรมชาตินี้มาสอนโลก

ในเบื้องต้นเข้าบีกบีน ทุกซี่ยอมรับว่าทุกซี่ย เพราะกิเลสหนามันต้องทุกซี่ยมาก ฝันกันมาก สู้กันมาก หนักมาก ครั้นต่อไปๆ สู้ไม่ถอยกิเลสค่อยเบาบางๆ ธรรมหนาแน่นขึ้นมาจนกระทั่งถึงธรรมขั้นราบรื่นแล้วที่นี้อยู่ไม่ได้ละ ยังไงมีแต่จะไปทำเดี่ยวไม่มีรอ จะไปทำเดี่ยวๆ ถึงขั้นราบรื่นมันกระจ่างมันลืมหือเมื่อไรวะ ถึงขนาดที่ว่าอยู่กับใครไม่ได้ เราก็ยังเคยพูดเรื่องท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์เราให้ฟังไม่ใช่หรอ จนท่านปักใจกับเราว่าเรารังเกียจท่าน เลยออกมาพูดข้างนอก ไม่ใช่ธรรมดานะ ท่านพูดกับพระกับอะไร ท่านไม่พูดกับประชาชนแหละ

มหาบัวไม่ทราบเป็นยังไง อยู่กับเราไม่สนิทกับเราเลย มีแต่ลาจะไปนั่นลาจะไปนี่ อยู่กัน มหาบัวนี่เป็นยังไงน้ำๆ ก็เราจะไปนั่นแต่ท่านขอไปด้วยนะซี เราขโมยหนีจากหมู่

เพื่อนแล้วมาโดดเดี่ยวคนเดียว ทีนี้จะเอาให้สุดเหวี่ยง มากี่มากราบท่านด้วยความเคารพ เพราะท่านเป็นอุปถัมภ์ มาอุตรจะเผ่นไปทางอื่นเลยก็ไม่เหมาะ ไปกราบท่าน ท่านก็ถามจะไปเที่ยว เอ้อ ถ้าจะไปทางนั้นข้าจะไปด้วย กูตายเรา โอ๊ย ยังไง ท่านก็ไปด้วย ไปด้วยท่านก็ไปแบบของท่านละซิ แบบของเราต่างหาก แบบของท่านต่างหาก ครั้นเวลาไปแล้วมันไม่สะดวก นี่คือนั่งอยู่กับใครไม่ได้ ทนไปกับท่าน

เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่สะดวก จึงหาอุบายลาไปที่นั่น ท่านก็พูดที่นั่นดีบัว เป็นอย่างนั้น ที่นั่นไม่ตืออย่างนี้ หลายครั้งหลายหนท่านก็ออกปากพูดขึ้นมาเลยว่า เอ้อ บัวเอ๊ย จากเราไปแล้วนี่เธอจะสะดวกสบาย เธอไม่สะดวกสบายเพราะอยู่กับเรา ท่านขึ้นแล้ว เราก็จึงแต่มันไม่ถอย มันหนักอยู่นั้น จากนั้นก็ลาท่านไปจนได้ ทั้งๆ ที่ท่านว่าขนาดนั้นยังไปจนได้มาแล้วท่านก็มาพูดมหาบัวไม่ทราบเป็นยังไงไม่คุ้นกับเราเลย มาอยู่มีแต่จะไปนั้นจะไปนี้อยู่ตลอดเวลา มันเป็นยังไงไม่ทราบมหาบัวนี้ เหมือนกับว่าเรารังเกียจท่าน เวลามาล่าให้พระท่านฟัง แล้วพระองค์นั้นก็เคยคุยธรรมะกับเราแล้วที่นี้ละ ท่านก็เข้าใจดี ท่านก็เลยกราบเรียนท่านว่า อ้อ ไม่เป็นอย่างนั้น

ท่านก็เลยเล่าเรื่องการภาวนาของเราให้ฟัง เกี่ยวกับเรื่องอยู่คนเดียวๆ ท่านอยู่กับใครก็ไม่สนิท ท่านหลบหลีกจากหมู่จากเพื่อนตลอด เพื่อนงานของท่านสะดวกสืบต่อเป็นลำดับลำดับไม่ขาดวรรคขาดตอน ท่านที่ลาไปที่นั่นที่นี้คงจะเป็นเพราะการภาวนาของท่านแรง ว่างั้น ทางนี้ก็ฟัง หือๆ จ่อเข้าเรื่อย ฟังเรื่อย อ้อๆ อย่างนั้นเหอๆ สุดท้ายก็เลยยอมพอเล่าให้ฟังเรื่องของเรา เพราะพระเหล่านี้ก็ทราบแล้วว่าเราหลบจากหมู่จากเพื่อน ไม่อยู่กับใครได้เลย คือเวลามันอยู่กับใครไม่ได้อยู่ไม่ได้จริงๆ นะ มันเหมือนน้ำไหลบ่าแทรกนั้น แทรกนี้ เสียเวลา

ถ้าอยู่คนเดียวนี้ฟังๆ ตลอด ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับจิตไม่มีคำว่าเปลอสติปัญญาขั้นนี้แล้วไม่มีเปลอ หมุนกันตลอดเลย เหมือนนักมวยเข้าวงใน จะไปดูเวล่ำเวลานาฬิกาที่ตีโมงที่ไหนนักมวยเข้าวงใน ถ้าไปดูตายเข้าใจไหม อันนี้ก็เหมือนกัน กิเลสกับธรรมพัดกันเข้าวงในเป็นอย่างนั้น ไม่รู้จักเป็นจักตาย หมุนตัวๆ จนกระทั่งท่านเจ้าคุณท่านปักใจเหมือนกันนะว่าเรารังเกียจท่าน บทเวลามาล่าให้พระฟัง พระก็ทราบเรื่องจากเราแล้ว เล่าถวายให้ท่านฟัง เหอๆ อย่างนั้นเหอ เรื่อยๆ ต่อมาลงเลยที่นี้ อ้อ พอเรามาท่านขอโทษเลยนะ เอ้อบัวข้าได้เข้าใจผิดเธอมากแล้ว ท่านก็เล่าให้เราฟัง ลงใจ เรียกว่าท่านลงใจ

นี่ละเวลามันราบรื่นท่านทั้งหลายฟังเสียนะ เรียกว่าอยู่ไม่ได้เลย มีแต่ฟุ้งที่เดียว ตายก็คอขาดกับสนามรบ ที่จะให้อยู่ไม่มีเลย เวลาธรรมราบรื่นเป็นอย่างนั้น เอาจนทะเล ฟุ้งเลย ถ้าไม่มีกำลังทันกันมันก็แพ่เขาไปเรื่อย กิเลสมีกำลังมันก็ชนะเรา ทีนี้เวลาธรรมมี กำลังชนะกิเลสไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงได้พูดว่าค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ กิเลสมันฉลาด มัน ช้อนอยู่ลึก ๆ สติปัญญาค้ำเขี่ยหามันก็ไม่เจอ ๆ เหนอ เรานี้ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ แล้ว เหนอ แต่เราไม่ได้สำคัญตัวเราว่าเป็นอรหันต์นะ คือมันค้นยังไม่เจอ งานไม่ว่างก็คือ ว่าเวลาเจอกันแล้วพืดกันเลย ถ้าไม่เจอก็ค้นหา นี่ก็เป็นงาน ค้นหาเป็นงาน เจอแล้วพืดกัน ก็เป็นงาน

ทีนี้เวลากิเลสมันละเอียดเข้าไป ๆ ค้นที่ไหนมันก็ไม่เจอ เหนอ มันไปยังไหนหมดกิเลส แต่ก่อนมันเก่งนักที่มันไปไหนหมด สุดท้าย เหนอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้น มาแล้วเหนอ แต่มันไม่สำคัญนะว่าเฉย ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ว่ากิเลสยังอยู่ คือค้นหาเท่าไรมันก็ไม่ เจอ จึงว่านี่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหนอ ถ้าเจอก็พืดกันอีก บทเวลาฟาดมันขาด สะบั้นลงไปแล้ว ทั้งอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่มีความหมายอะไรเลย ฟุ้งตรงกลางไปเลย หายสงสัยทันที นั้น

นี่ละการปฏิบัติธรรม เวลาได้ผล ได้ผลเป็นที่พอใจ สมเหตุสมผลที่เราสละเป็นสละ ตายสู้กับกิเลสด้วยความเพียรของเรา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ถึงเวลามันเอากันจริงๆ แล้ว มันไม่ได้เสียดายชีวิตนะ ฟุ้ง ๆ ไปเลย ไม่กิเลสก็เรา ไม่ฝ้ายใดก็ให้ฝ้ายหนึ่งตาย ที่ถอยกัน ไม่มีแล้ว นั้น ทีนี้มันก็ฟุ้งของมันเลย นี่ละอำนาจแห่งความเพียรของเรา บทเวลาธรรมมี กำลังมากเหมือนหนึ่งว่าธรรมนี้ช่วยอีกด้วย รอไม่ได้ ๆ หนุนฟุ้ง ๆ เลย เอาจนขาดสะบั้นไป ไม่มีอะไรเหลือ ทีนี้อรหันต์น้อยก็หายเจ็บ อรหันต์ใหญ่ก็หายเจ็บ อันนี้ฟุ้งเข้าตรงกลาง หันหรือไม่หันก็ไม่รู้อันนี้ฟุ้งเข้าไปนี้ อรหันต์ทั้งสอง อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หายไปหมด เลย อันนี้ฟุ้งใส่ตรงกลาง จำขึ้นทีเดียวเท่านั้นหายสงสัยหมดเลย ไม่ใช่อรหันต์น้อยเหนอ มัน ไม่มี อรหันต์ใหญ่จะมีมากจากไหนวะ มันเป็นอย่างนั้น

นี่คือเกิดขึ้นจากความทุกข์ความทรมาน เราจะเอาตามใจของเรา ตามใจของเรามี แต่กิเลสทั้งนั้นนะ เราต้องเอาตามอรรถตามธรรม ฝืนกันบ้าง ถ้าไม่ฝืนจะจมกันทั้งนั้น กิเลสมีแต่จะดึงลงไม่มีคำว่าดึงขึ้น ตามกิเลสเท่าไรก็ลงไป ๆ ถ้าฝืนกิเลสแล้วจะขึ้นตาม อรรถตามธรรม ธรรมมีแต่จุดขึ้นนะ กิเลสมีแต่จุดลง เราฝืนกับกิเลสนี้เราจะขึ้น ให้พากัน ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ นี่เฒ่าแก่เท่าไรจนจะตายเท่าไรแทนที่จะมาห่วงใยชีวิตจิตใจ ของเจ้าของไม่ได้ห่วงนะ ห่วงโลก อยากให้ได้อันนี้รู้ตัวบ้างสมกับเรามาเฝ้าธรรมทั้งแห่ง

คือศาสนาของพระพุทธเจ้า พุทธศาสนาเป็นธรรมทั้งแท่งที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ขอให้ได้อะไรติดเนื้อติดตัวไป

อย่าเป็นกบเผือกอบัว ร้องเอ๊ยๆ อยู่เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์นะ ถึงเวลาเขาก็เอาดอกบัวไปบูชาพระเสีย กบก็ร้องเอ๊ยๆ อยู่ไม่ได้ประโยชน์อะไร และตายทิ้งเปล่าๆ นะ ร้องเอ๊ยๆ กบมันจะตายทิ้งเปล่าๆ ถึงวาระแล้วพญามัจจุราชตัดสินีบไปแล้ว ตาย เวลานี้ยังไม่ถึงเวลาให้รีบตัดดวงกันเสียนะ อย่าตื่นเกินตื่นกิเลส เวลานี้โลกกำลังตื่นกิเลส ตื่นมากเท่าไรโลกยิ่งเดือดร้อน ร้อนมากขนาดไหนทั่วโลกดินแดน ทั่วโลกเรานี้ที่ไหนมีความสุขเย็นใจเพราะอำนาจของกิเลสไม่มี

ใครเรียนรู้มากน้อยเพียงไร บ้านใดเมืองใดว่าเจริญมากน้อย นั่นละคือเจริญด้วยไฟ ด้วยไฟ เจริญเท่าไรยิ่งรังแกกัน ยิ่งบีบบังคับ รบราฆ่าฟันด้วยอำนาจป่าเถื่อน คือกิเลส นั่นละป่าเถื่อน ถือว่าเป็นของดิบของดีฆ่ากันแหลกเห็นไหมทุกวันนี้ ออกประกาศวันหนึ่งๆ สักเท่าไร มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสทำงาน เรื่องธรรมทำงานทำโลกให้สงบร่มเย็น เพราะมีศาสนาทั่วโลกดินแดน ควรจะทำโลกให้มีความสงบเย็นเพราะศาสนานี้ไม่มี ศาสนามีมากเท่าไรๆ ยิ่งสั่งสมกิเลสตัณหาขึ้น ก็ประเภทของศาสนาแต่ละศาสนานี้เป็นโครงการของกิเลส ไม่ใช่โครงการของธรรม เมื่อใครก็มีๆ โครงการกิเลสมากต่อมากมันก็กั๊กกั๊กกัน นี่ก็ว่าศาสนาชาติ คนนั้นศาสนาชาติ สุดท้ายดีต่อดีก็กั๊กกัน ศาสนาเลยกลายเป็นหมากัดกันไป นี่ละศาสนาของกิเลส

ศาสนาของพระพุทธเจ้า เอ้า กว้างไปเท่าไรยิ่งมีความสงบร่มเย็นมากไปโดยลำดับๆ จึงสมชื่อสมนามว่าธรรม ศาสนธรรม ไม่ใช่ศาสนากิเลสนะ คำสอนของกิเลสพาล่มพาจม คำสอนของธรรมพืนขึ้นๆ เป็นลำดับลำดับ เราคิดดูซิโลกอันนี้มีวางที่ไหนจากศาสนา ทั่วโลกดินแดน แล้วตรงไหนมีความสงบร่มเย็นเพราะศาสนาเต็มโลกนั้นนะ ความสุขน่าจะเต็มโลกเหมือนกันแต่กลับเป็นพืนเป็นไฟ เพราะเหล่านี้เป็นโครงการของกิเลส ผู้เป็นเจ้าของของศาสนาก็คือคลังกิเลส เอาคลังกิเลสออกมาสอนบริษัทบริวาร ปฏิบัติตามไปแล้ว ก็ต่างคนต่างดำเนินตามกิเลสเป็นพืนเป็นไฟมากน้อย

ใครก็สงวนรักษา มีความรักชอบในศาสนาของตนๆ จะเป็นพืนเป็นไฟไม่คำนึง ต่างคนต่างรักสงวน ความรักสงวนก็เป็นเรื่องของกิเลสอีกแล้ว แล้วที่นี้ก็กั๊กกัน ทำลายกัน ใครมีศาสนาใครกว้างขวางเท่าไรคือดีใจ นี่คือแผ่อำนาจของกิเลสแล้วก็ฆ่าฟันรันแท่งกัน เป็นยังไงเมืองไหนว่าเจริญ ที่ว่าไม่มีความทุกข์ เจริญต้องไม่มีความทุกข์ ความทุกข์ต้องน้อยลง

เรียกว่าเจริญ อันนี้มันมีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน เอาฟืนเอาไฟเผากัน ใหญ่เท่าไร ยิ่งเผามาก ๆ หาความสุขความเจริญมาจากที่ไหน จากศาสนานั้น ๆ

เอาที่นี้ยื่นเข้ามา ศาสนานี้เคยทำร้ายใครที่ไหน มีไหมพุทธศาสนาของเรา มีแต่ความสงบร่มเย็นเป็นลำดับลำดับ แผ่กระจายไปเท่าไรยิ่งกว้างขวาง ความสงบร่มเย็น ประสานกันได้ทั่วโลก พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใดนะ ใครนับถือพุทธศาสนาไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันก็ตามเถอะ สนิทกันทันที ๆ เลย อย่างที่เรากราบพระพุทธเจ้าทุกวันเราเคยเห็นพระพุทธเจ้าที่ไหนเมื่อไร เรายังกราบท่านได้ลงคอ ยิ่งผู้ปฏิบัติเห็นธรรมอย่างพระพุทธเจ้าเห็นด้วยแล้ว กระจายทั่วถึงกันหมด กราบราบเลย ไม่มีใครที่จะกราบราบพระพุทธเจ้าได้อย่างสนิทติดจมนตายแทนเลยได้ ยิ่งกว่าพระสาวกที่รู้ธรรมเห็นธรรมตามพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นแบบเดียวกัน

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า เหมือนน้ำมหาสมุทรตั้งที่เคยพูดแล้ว แม่น้ำไหลมาจากสายต่าง ๆ รวมลงมหาสมุทรเวลายังไม่ถึงก็น้ำสายนั้น ๆ ๆ ตกมาจากบนฟ้าก็น้ำบนฟ้าบนเมฆพอเข้าถึงมหาสมุทรผางเท่านั้น ไม่ว่าสายไหน ๆ ลงหมด เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมดเลย เข้ากันได้สนิทเป็นมหาสมุทรด้วยกัน อันนี้ธรรมของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน มหาวิมุตติมหานิพพานเทียบกับน้ำมหาสมุทร ต่างคนต่างปฏิบัติ ที่แม่น้ำไหลมาจากสายต่าง ๆ ก็คือผู้สร้างบารมีคุณงามความดี ผู้ไหลใกล้เข้ามา ๆ ผู้อยู่ห่างไกลก็ไหลเข้ามาด้วยการสร้าง ความดี ๆ เรื่อย ๆ

พวกเทวบุตรเทวดาเขาก็มีความดีของเขา เขาก็สร้างเหมือนว่าน้ำบนเมฆก็ถูก ทางนั้นก็มีอรรณพธรรมทางนี้ก็มีอรรณพธรรม ไหลเข้ามา ๆ เข้ามาจนกระทั่งถึงมหาวิมุตติ คือวาสนาบารมีเต็มที่แล้วเรียกว่าเข้าถึงมหาวิมุตติ-มหานิพพาน เท่ากับแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลเข้าสู่มหาสมุทรแล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกัน อันนี้บารมีของผู้สร้างมา ๆ เต็มที่แล้วเข้าถึงมหาวิมุตติ-มหานิพพาน ก็เท่ากับเป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกัน ถ้ามก้นหาอะไร สนิทกันตลอดเลย นี่ละสนิทของท่านผู้สิ้นกิเลสด้วยกันนี้สนิทแนบที่เดียวนะ ไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าก็ตาม

เหมือนอย่างมือเราจ่อลงไปมหาสมุทร มหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหน มือจ่อลงไปนี่ถึงมหาสมุทรทั่วกันแล้ว อันนี้พอจิตผางเข้าไปถึงวิมุตติพระนิพพานอันเดียว บริสุทธิ์สุดยอดแล้วจำทั่วกันหมดเลย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ท่านไม่ไปถาม ท่านยอมรับเลย เหมือนน้ำมหาสมุทร มีมากขนาดนั้นละพระพุทธเจ้า แต่มาพูดแล้วไอ้พวกหมาเห่า มันเห่า

วอกๆ แวกๆ มันไม่เห็น หลับตาเท่าไปอย่างนั้น ท่านผู้ลืมนตาท่านเห็นอย่างนั้นแต่ท่านไม่พูด ท่านรู้จักแกงหนักเบาของโลกที่มันหยาบละเอียดต่างกัน พอเข้าไปนั้นแล้วจะรู้กันเอง

บรรดาพระอรหันต์ยอมรับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ มีจำนวนมากขนาดไหนท่านจะไม่คำนวณ เพราะเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกัน หรือเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานด้วยกัน นี่ละท่านสนิทกันท่านสนิทอย่างนี้ ศาสนาสนิทต่อโลก โลกสนิทต่อศาสนาอย่างนี้ ไม่เคยพบหน้าค่าตากันละ พระพุทธเจ้าก็พระองค์ท่านเคยพบกันเมื่อไร แล้วทำไมเป็นอันเดียวกันได้ บรรดาสาวกทั้งหลายบรรดอรุธรรมฝั่งเข้าเป็นอันเดียวกันได้ เราผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายนี้ก็เป็นอันเดียวกันได้ตามชั้นภูมิแห่งธรรม คือความตายใจต่อกัน

ธรรมนี้ไม่เคยทำใครให้ผิดหวัง ไม่เคยหลอกลวงต้มตุ๋นใคร เวลาใครปฏิบัติตามได้มากน้อย เชื่อถือกัน得多น้อย ตายใจกันไปมากน้อยโดยลำดับลำดับ นี่ละเครื่องประสานคือธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีคำว่าร้ายราน มีแต่ความประสานๆ ใครอยู่บ้านใดเมืองใดเมื่อเป็นศีลเป็นธรรมด้วยกันแล้วเข้ากันได้สนิทๆ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ได้เหมือนทั้งหลายนะ ที่เสกสรรปั้นยกกันมาในโลกนี้มีศาสนาเท่าไร เต็มโลกเต็มสงสาร แล้วดูผลมันเป็นยังไง ดีไม่ดีศาสนาเข้าใหญ่ ศาสนาคอนนั้นสู้ของเข้าไม่ได้ อันนั้นดีสู้เข้าไม่ได้ แล้วยกพวกตีกัน สุดท้ายศาสนาสอนคนให้เป็นหมากัดกัน

ศาสนาพระพุทธเจ้าไม่มี ถ้าอะไรเป็นอยู่ขึ้นเรียกว่ากิเลสเข้าแฝงแล้ว ถ้าเป็นธรรมจริงๆ ไม่มี เคารพกันตั้งแต่น้อยถึงส่วนมากเคารพกัน รักกันชอบกัน เชื่อกันตั้งแต่น้อยถึงส่วนใหญ่ ตั้งแต่ภูมิธรรมชั้นต่ำจนถึงภูมิธรรมชั้นสูง สนิทกันไปได้โดยลำดับลำดับ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ให้ท่านทั้งหลายพากันนำไปปฏิบัติ ตัวของเราเองก็จะตายใจต่อตัวเองได้ ถ้าเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติต่อตัวของเรา จะมีความอบอุ่นตายใจตัวตลอดเวลา ถ้าอันใดที่เราสร้างความชั่วไว้อันนั้นจะเป็นเสี้ยนเป็นหนามทิ่มแทงหัวใจเราตลอด ให้ถอดเสี้ยนถอดหนามด้วยการละความชั่วต่างๆ สร้างตั้งแต่ความดีเป็นลำดับตามกำลังของเราๆ จะเท่ากับสร้างความอบอุ่นๆ ต่อตัวของเรา

ที่นี้อยู่ในโลกนี้เราก็อาศัยโลกนี้ ไม่อาศัยไม่ได้นะ การอยู่กินหลับนอนต้องอาศัยวัตถุต่างๆ เป็นเครื่องอาศัยทั่วโลกดินแดน ต้องก่อสร้าง ต้องขนขวายเหมือนกัน อันนั้นเราก็ยกให้เป็นเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ ส่วนคุณงามความดีที่จะเป็นอาหารหรือว่าเป็นธรรมที่เลิศเลอเข้าหล่อเลี้ยงจิตใจนี้ นี่คือสมบัติของใจ แก้วสารพัดนึก อันนี้ก็ให้สร้าง อันนี้สำคัญมาก ตายแล้วไม่ตายนะจิตนี้ ไปเรื่อยๆ อัฐภาพเราตายแล้วหมดความหมาย สมบัติเงินทองข้าวของหมดความหมาย พร้อมกับชีวิตจิตใจของเราขาดสะบั้นลงไป แต่ใจของเราไม่

หมดความหมาย บุญกรรมติดแนบไปด้วย อันนี้ตลอดไปเลย จนกระทั่งถึงมหาวิมุตติมหา นิพพาน ถึงมหาสมุทร ลีนกิเลสเรียบร้อยแล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ท่านเรียกว่า นิพพานเที่ยง เพราะอำนาจแห่งความดีของเราส่งไป ๆ จนถึงนั้น ให้พากันจำเอา เอาละพอ

(พระราชวรญาณมุนี เจ้าคณะจังหวัดฝ่ายธรรมยุตจังหวัดหนองบัวลำภู ประธาน คณะกรรมการบริหารฝ่ายสงฆ์สถานีวิทศุกระจายเสียง เสียงธรรมจังหวัดหนองบัวลำภู และ นายอภิชาติ ชาลิตสกุลชัยประธานคณะกรรมการบริหารฝ่ายฆราวาส ได้ทำหนังสือมากราบ เรียนถึงผลการจัดรายการวิทยุธรรมะ ว่าครอบคลุม ๗ จังหวัด และธรรมปฏิบัติซึ่งแสดง โดยองค์หลวงตาเป็นหลัก ได้รับกระแสตอบรับฟังที่ดีมากในหมู่พระและนักปฏิบัติธรรม) เวลานี้ก็กำลังจะตั้งวิทศุทางสวนแสงธรรม คณะลูกศิษย์นั้นละปรึกษากันในกรุงเทพ เห็นชอบด้วยกัน แล้วก็มาหาเรา เราก้เห็นด้วยเพราะเป็นจุดสำคัญ เรื่องธรรมะนี้จะออก ไม่ได้ง่าย ๆ ไม่เหมือนกิเลสออกได้ทุกขณะ ไม่ทราบเวลา แล้วทุกขณะเลย เราเห็นด้วยเราก้ เลยให้พิจารณากันดู ติดต่อไปทางอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์แล้ว เวลานี้ยังไม่ลงตัวหรือว่า ไง (กำลังดำเนินการขออนุญาตอยู่ครับ)

เราเห็นว่าจะเป็นประโยชน์มากมาย นี่ละคุ้มค่ากัน หัวใจคนสำคัญมากนะ ถ้าหัวใจ ได้รับอรรถรับธรรมจะชุ่มเย็นไปหมดเลย ยิ่งกว่าน้ำเงิน น้ำใจเป็นสำคัญมาก เราเห็นอันนี้ แผลเราถึงได้อุตสาห์ตะเกียกตะกาย ทุกวันนี้เป็นอย่างนั้นเอง เพราะเราเห็นน้ำใจเป็น สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด เช่นอย่างเรานำวัตถุเข้าสู่คลังหลวงนี่ก็เป็นชิ้นหนึ่งต่างหาก ส่วนใหญ่ ของเรามุ่งต่ออรรถต่อธรรมที่จะให้โลกทั้งหลายได้เข้าใจ ก็สมความมุ่งหมายที่เราแสดงนี้ ออกทั่วโลกแล้วใช้ไหมละ อันนี้อันลึกลับแต่เราไม่พูด เราหวังอันนี้มากกว่าสมบัตินี้ละ สมบัตินี้พอเป็นพอไป เมืองไทยเราไม่ขาดแคลนอะไรมากนัก ถึงจะว่าขาดแคลนก็ว่าไป ตามสมมุติเฉย ๆ

เมืองไทยเราไม่เคยอดอยาก ทั้ง ๆ ที่เมืองอื่นเขาสมบูรณ์เมืองไทยเราอดอยากอย่าง นี้เราก้ไม่เคยมี แต่เรื่องศีลธรรมมันไม่สมชื่อสมนามกับเราเป็นชาวพุทธ ด้อยตรงนี้ เราจึง แทรกธรรมอันนี้เข้าไปด้วยการนำชาติแล้วเอาอันนี้ออก เวลานี้ก็สมมักสมหมายแล้วใช้ไหม ละ กว้างออกไปทั่วดินแดน วิทศุนี้ก็จะเป็ประโยชน์แก่โลกมากมายอีกเราจึงเห็นด้วย ก็มี เท่านั้นละ คอยฟังเขาปรึกษากันมายังไง

นี่เราจนจะตาย ถ้าสมมุติเราตายเหล่านี้มันยุบกััน ไม่ต้องบอกมันยุบของมันเองนะ มันหากเป็นของมันเองละ เวลานี้หัวหนายังออกสนามอยู่เรื่องราวมันก็ก้าวเดิน ๆ ถ้า หัวหน้าตายปุบลงไปนี่มันจะยุบกััน ถึงจะมีอรรถมีธรรมอยู่ก็ตามนะ ก็ต้องมีหลักเกณฑ์ มี

หัวหน้าเป็นผู้นำออก นั้นละสำคัญอันนี้ เราจึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลาย เรื่องอรรถเรื่องธรรม สำคัญมากนะ โลกของเราจะชุ่มเย็น ชุ่มเย็นเพราะธรรมต่างหาก ไม่ได้ชุ่มเย็นเพราะกิเลส กิเลสทั่วโลกเผากันอยู่ตลอดเวลาเห็นไหม นั้นละกิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมจะสงบได้ เลย จะเผากันมากมายขนาดไหนตกลงกันได้คนเราถ้ามีธรรม ถ้าเป็นธรรมเข้าไปตกลงกัน ใหญ่โตเท่าไรยิ่งให้ความร่มเย็นแก่ผู้น้อยมากเท่านั้นแหละ ถ้าไม่มีธรรมมีแต่กิเลส ใหญ่ โตเท่าไรยิ่งบีบยี้บีเข้าไ้ไป เป็นอย่างนี้ ดูเอานะ ต่างกันอย่างนี้ เอาละทีนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th